

Carta oberta a en Carles Puigdemont, president de la Generalitat de Catalunya

Molt honorable president

Prenc la llibertat de dirigir-vos una carta en aquest moment històric transcendent per a Catalunya, com és la consecució de nou de l'Estat català, perquè molts de nosaltres en tots els territoris catalans pensem que s'està determinant, al cap de tres segles i mig, no sols l'esdevenir del Principat de Catalunya, sinó també el de la nació sencera.

Al nostre entendre les vostres fonts d'informació sobre la situació de cada un dels nostres països han de ser les més extenses i a l'encop les més matisades possibles, per tal que la política que definireu s'ajusti a les necessitats en cap cas contradictòries, sinó complementàries, de la nació en el seu conjunt.

Pel que fa a la Catalunya del Nord us haurà arribat ressò de les frustracions i incomprensions generades per les retransmissions televisives i l'entrevista publicada al diari *L'Indépendant* amb motiu del vostre encontre amb Carola Delga, la presidenta de la nova macroregió administrativa Occitanie (que no s'ha de confondre amb el somni pancatalà d'una mítica Occitània).

L'absència de referència vostra a la problemàtica generada per la creació de la dita nova regió –la denominació de la qual exclou, després d'un simulacre de consulta vergonyosament antidemocràtic, l'evocació de la catalanitat mil·lenària del territori definit per nombrosos historiadors catalans com a «bressol de la nació»–, ens sembla la conseqüència d'una deficiència greu dels vostres serveis d'informació.

Estem convençuts que no menyspreu l'afany de dignitat que compartim amb vosaltres, els qui al Nord a cada generació des de fa 358 anys resistim a l'assimilació forçada, és a dir al genocidi i a l'espoliació econòmica i cultural francesa.

També estem convençuts que l'ideari que defenseu, per tal que Europa i el món avalin la lluita democràtica i pacífica d'una nació sense estat i doncs privada de drets legítims, no s'atura a la frontera franco-espanyola: si fos així justificariu el pensament, prou difós dins les instàncies europees, que la problemàtica catalana és un «fenomen regional» d'exclusiva resolució «interior» espanyola.

No al·ludir a aquests drets de la nació trepitjats a França, que ni tan sols aplica la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, és doncs, a més a més de sorprenent, il·lògic: està en contradicció amb l'argumentari ostentat de defensa i promoció dels valors democràtics.

Pensem així que persisteix al Principat de Catalunya, i fins a les més altes instàncies de govern, si no un desconeixement del que passa realment a la Catalunya del Nord, com a mínim una visió esbiaixada marcada pels prejudicis ideològics dels qui analitzen la situació en funció de criteris partidistes.

Alguns es focalitzen en contra del moviment *Oui au Pays Catalan* [OPC], nascut arran de l'eliminació per Carola Delga de les denominacions «Catalogne» i més tard «Pays Catalan», i de la manifestació de deu mil persones –entre les quals centenars de càrrecs municipals electes– al setembre del 2016 a Perpinyà. Per desgràcia, als detractors els mou més el desig de desacreditar ideològicament el moviment OPC, que l'interès de fonamentar a la resta dels Països Catalans el coneixement de la lluita pel respecte de la nostra identitat mil·lenària. Se silencia el contingut de les reunions setmanals públiques arreu del territori del moviment OPC que desmitifica els partits

jacobins francesos de dreta i d'esquerra, desemmascara el d'extrema dreta i intenta conscienciar la població sobre l'espoliació fiscal imposada pel Consell regional i la necessitat d'obtenir un poder administratiu territorial propi en el marc de la República francesa.

Molts connacionals a la resta dels Països Catalans necessitarien saber que França, mitificada com a "país dels drets de l'home", intenta esborrar definitivament la catalanitat imposant-nos la denominació del nostre territori com a «occitan» i un nou logotip regional que falseja vergonyosament la nostra bandera mil·lenària. Del dia a l'endemà ens hem d'empassar una nova «identitat»: Cotlliure, Occitanie; vin de Banyuls, Occitanie; Elne, Occitanie; Saint Michel de Cuxa, Occitanie, etc... sense que hi hagi cap moviment de protesta ni intent d'ajuda dels representants del govern català.

Tan greu sembla el fet que sigui silenciada pels mitjans de comunicació catalans (TV3, Catalunya Ràdio...) l'amplitud de la presa de consciència individual al Nord que es manifesta en les xarxes i en el diari local amb correus electrònics, sms, tuits de milers de persones que no estan afiliats en cap partit català.

Volem creure que no desconsidereu tota aquesta gent, ni tampoc partits i entitats mobilitzats. A tall d'exemple, perquè d'ençà de fa mesos la llista en seria massa llarga, em limitaré a al·ludir a reivindicacions expressades al diari *L'Indépendant*, poc abans o el dia mateix del vostre encontre amb les autoritats regionals de Tolosa de Llenguadoc.

Una setmana abans (13 de febrer) el partit Unitat Catalana va presentar un recurs pel no-respecte de l'heràldica catalana en el logotip. El 19 de febrer l'OPC en un article detallat va denunciar la situació de l'ensenyament del català contràriament a les afirmacions de la senyora Delga: reducció d'hores d'ensenyament i supressió del català en l'ensenyament de diferents assignatures (matemàtiques, etc...), sense que l'executiu regional hagi reaccionat a prop de les instàncies estatals concernides; el 17 de febrer «l'Association Citoyenne» demana el «respecte de la nostra bandera catalana»: la presidenta de l'associació, Renée Soum, política socialista molt coneguda al Nord, recorda en un article precisament el 21 de febrer, el dia mateix de la vostra trobada amb la senyora Delga, haver endegat un recurs a prop del Consell d'Estat en contra del nom de la regió i apel·la a cada d'un dels candidats a les eleccions: «Candidats, esteu d'acord perquè aquesta injustícia sigui reparada? Els catalans no són pas i no seran mai occitans! Candidats: posicioneu-vos!».

En aquest mateix article la senyora Soum recapitula les institucions que es van oposar a la denominació Occitanie per designar el nostre territori: «l'Assemblea Departamental dels Pirineus Orientals amb unanimitat, la Comunitat Urbana Perpignan Méditerranée Métropole, 223 municipis dels 226 que suma el departament, 13 de les 14 comunitats de comunes, el Sindicat Intercomunal per a la Promoció de les Llengües Occitana i Catalana (Sioccat) desitgen que el decret del senyor Valls (que va consagrar el nom «Occitanie» com a nom de la nova regió) sigui anul·lat».

Senyor president, no podeu ignorar el clam d'afirmació identitària des de fa mesos «sem catalans, sem pas occitans», no podeu defraudar els batlles i consells municipals que van afegir sota el rètol del nom del poble, un segon rètol «Pays Catalan» o alguns «País Català». No podeu desestimar l'esperança de veure els nostres drets legítims deliberadament silenciats, doncs escarnits pel Govern català, quan molts de nosaltres ens mobilitzem solidàriament amb cotxes i autocars des de fa anys per a fer costat i participar a les manifestacions multitudinàries al Principat de Catalunya en les quals no hem fallat mai, per internacionalitzar la lluita per la llibertat de la nostra nació.

Imagineu la decepció, per no dir la humiliació de tota aquesta gent, milers de catalans que al cap de més de tres segles d'opressió reivindiquen la seva catalanitat, quan van llegir la vostra entrevista a *L'Indépendant* (21.02.2017). Si com vàreu afirmar al final de l'entrevista «la Generalitat respecta el que el Govern francès fa de la seva organització territorial» què n'hem de deduir? Que de retruc nosaltres, així com la resta d'europaus, hem de respectar el que el Govern espanyol fa de la seva

organització territorial? Hem de callar fent l'orni, prevalent-nos també de la «neutralitat» de què vàreu vanagloriejar-vos a Tolosa de Llenguadoc?

Tanta desconsideració ens sembla a més a més contraproduent: pel fet de la situació geopolítica dels antics comtats del Nord el que s'hi juga ara no és sols l'esdevenir d'unes quantes comarques; s'hi juga la projecció europea del futur mateix de l'Estat català. Les estratègies de la Generalitat, tan polítiques com econòmiques, no es poden permetre excloure la defensa o legitimització dels drets dels nord-catalans, no sols per raons ètiques, o nacionals, sinó senzillament per mer pragmatisme: si al Nord tenim un poder polític propi, català, el Govern de la Generalitat podrà comptar amb la complicitat activa de les institucions per obtenir les infraestructures necessàries per els nostres territoris (corredor mediterrani, TGV amb Montpeller, etc...).

Benvolgut president, us agraïm per endavant la defensa també a l'Estat francès de l'interès comú. Esperem que provocareu l'oportunitat d'argüir la cooficalitat de l'occità (aranès) en l'Estatut de Catalunya per a exigir com a mínima contrapartida el respecte que ens mereixem. Sabem que compartiu la convicció d'Enric Prat de la Riba (17.X.1906): «després de segles d'allunyament només hem vist que ens diferencia l'obra artificiosa dels homes, no res, una crosta sobreposada».

Atentament,

Daniela Grau i Humbert

A Elna, Catalunya del Nord, el 3 de març de 2017